

mellem økonomisk vækst og mængden af affald.

Vi skal have elementer fra eksisterende miljøpolitiske instrumenter til at spille sammen for at synliggøre omkostningerne ved affaldsproduktion. Jeg tænker her f.eks. på grønne regnskaber, miljøgodkendelse og miljøstyring.

Det er naturligvis et ambitiøst mål at ville bryde, hvad intet land endnu har formået – sammenhængen mellem økonomisk vækst og vækst i affaldsmængderne – men det er min bestemte overbevisning, at det er teknisk muligt, og rigtigt tilrettelagt har vi befolkningens opbakning til at gøre dette for at nå målet. Og jeg må minde om, at Danmark jo har været et pionerland, når det eksempelvis drejer sig om at bryde sammenkoblingen mellem væksten i økonomien på den ene side og væksten i energiforbruget på den anden side. Det er den samme slags tankegang, vi skal ind på, når det drejer sig om affaldsmængderne, og dér er det, synes jeg, vigtigt at få beskrevet dimensionerne i de valg, vi står over for.

Som det fremgår af redegørelsen, er der en fin opbakning i den danske befolkning til de eksisterende genanvendelsesordninger. Langt de fleste danskere vil gerne aflevere deres glas og flasker i genbrugscontainere. De vil gerne frasortere det grønne affald, aflevere miljøfarligt affald til særlige ordninger. De vil også gerne hjemmekompostere. Og har man været på en genbrugsplads en weekend og set den omhu, hvormed folk sorterer det i de mange affaldsfraktioner dernede, og den disciplin, der er både hos den enkelte og i forhold til de andre på genbrugspladsen, så ved man, at det er noget, der er bredt funderet i den danske befolkning.

Vores problem har ikke været, at vi ikke kunne få folk med. Det har været at blive klar over, om det, vi fik folk med til, så også førte til et forbedret miljø, og det skal jeg komme tilbage til på et senere tidspunkt.

Det er klart, at når vi har denne opbakning fra befolkningen, som er noget meget værdifuldt, så er det også vigtigt, at vi bruger den på den rigtige måde, og at vi i det hele taget i vores miljøpolitik i højere grad bringer individet i fokus. Derfor har vi i de seneste år med en række initiativer søgt at støtte den enkeltes mulighed for at tage aktivt del i den miljøpolitiske debat.

Vi har med loven om aktindsigt i miljøoplysninger skabt udvidet adgang til miljøoplysning-

ger. For 3 år siden blev miljøbeskyttelsesloven ændret, så en lang række virksomheder har fået pligt til at udarbejde grønne regnskaber og dermed synliggøre ressourceanvendelsen for den brede offentlighed, altså et grønt regnskab for de væsentligste strømme af råstoffer og miljøfremmede stoffer, som indgår i den produktion, der frembringes på virksomheden.

Der er sket en udbygning af det lokale Agenda 21-arbejde i amter og kommuner, og senest er der udarbejdet et lovforslag, der skal sikre, at amterne og kommunerne sørger for, at der i forbindelse med region- og kommuneplanerne bliver redegjort for det lokale Agenda 21-arbejde. Det skal vi i øvrigt diskutere senere her i dag. Hertil kommer planen om at holde Agenda 21-dage med deltagelse af såvel nationale som lokale aktører på området.

Der er også etableret en grøn fond og en grøn jobpulje. Fonden kan støtte aktiviteter, som på samme tid engagerer lokalsamfundene og forbedrer miljøet. Det kan bl.a. dreje sig om aktiviteter, der sigter mod livsstilsændringer, som nedbringer det daglige ressourceforbrug.

Alle de nævnte eksempler er initiativer, som skal bringe den enkelte i centrum i miljøarbejdet.

Når det handler om selve affaldsindsatsen, er vi et godt stykke fra et sådant mål, men regeringens intention er at tage så mange skridt ad den vej som muligt. I redegørelsen er der således bl.a. peget på en styrket indsats på såvel glas- som papirområdet.

Jeg vil nu i forlængelse af den fremlagte redegørelse gennemgå de mest centrale træk ved regeringens planer og initiativer på affaldsområdet ind i det næste århundrede. I affaldsredegørelsen har regeringen lagt stor vægt på at understrege, at vi både nationalt og internationalt støtter den prioritering, den rangorden, der er fastlagt i det såkaldte affaldshierarki. Det betyder, at det højest prioriterede mål, altså det, der kommer først, er at nedbringe affaldsmængderne. Af behandlingsformerne prioriteres genanvendelse højest. Dernæst kommer forbrænding med energiudnyttelse og til sidst, helt nederst i affaldshierarkiet, deponering af affald.

Vi har i redegørelsen udpeget de tre hovedudfordringer, som vil komme til at stå i centrum for den politiske indsats på affaldsområdet i de kommende år. Det drejer sig for det første om nedbringelse af de samlede affaldsmængder, det, jeg var inde på før, for det andet om at øge genanvendelsen og endelig for det